

Хай думає кінь

Євген Дудар

Буланий схилив голову над лопухами. В лопухах лежав його господар.

Випив, думав Буланий. Тепер він сам у сідло не видряпається. Тверезого жінка завжди підсаджує.

Як же воно сталось?

Вранці, як завжди, я повіз його до чайної. Потім до того худого, що ходить із палицею. .

Під яблуною за столом сиділи худий і круглолиций.

Круглолиций сказав господареві:

— Мені треба машину дров.

Господар відповів:

— Поки я лісничий, бери хоч увесь ліс.

Втрутився худий:

— Ти, Макаре, різав би якось по-людськи. Ліс на очах гине. Про завтра треба думати.

Господар махнув рукою:

— На мое життя вистачить лісу.

Круглолиций поплескав господаря по плечу:

— Правильно, Макаре. Про себе треба думати. А про завтра хай думає кінь. Він має велику голову...

Отак завжди. "Хай думає кінь, він має велику голову". "Хай працює кінь, він має конячу силу". "Хай терпить кінь, він має товсту шкуру". Все звалюють на мене. А самі тільки дудлять...

Зашелестіли лопухи. Господар поворухнувся,

Буланий обіззався:

— Го-го-го-го.

— Ц-це ти, Буланий? — промимрив господар.— Молодець. П-правильно я роблю, що тебе на мотоцикл не міняю. Бо хто мене буде тоді додому возити? М-мото-цикл треба водити, а ти с-сам ходиш. І правила вуличного руху знаєш. Б-бо т-ти кінь... А я к-козак... О-гой, коню, м-мій коню, Н-не стій наді мною...

Теж мені козак, подумав Буланий. Козацтво те в сідло не влазить... Може, й справді не стояти над ним? Таке чорті-що. Дивитись гидко. Хіба над такими "лицарями" схиляли голови мої предки після боїв? Та й чого це я про нього маю думати? Казав той круглолиций: "Треба думати про себе". Піду додому...

І Буланий пішов. Уперше в житті залишив свого господаря в лопухах.